

178. Én lelkem, áldva áldjad

Vad Péter Zsigmond

1. Én lel - kem, áld - va áld - jad Szép é - nek - szó - val Is - te - ned! Ő meg - bo - csát - ja
Ir - gal - ma bő - ven á - rad. Jó - sá - gát nem fe - led - he - ted.

8
vét - ked, És szán - ja a gyen - gét. — Hű szí - vén rejt el té - ged. Meg - ment, meg - óv, meg - véd. — Új

15
if - júság lesz ré - szed. Meg - áld új e - rő - vel. — Ad vigaszt bő - ven né - ked, És baj - ban nem hagy el. —

2. Mint jó szülő megvédi És szánja gyenge gyermekét,
Oly irgalommal nézi Az Úr, ki féli szent nevét.
Hisz ő jól tudja, látja, Hogy életünk múló,
Mint fű és rét virága, Oly gyorsan hervadó.
Ha szél fú rá, már eltűnt, Helyét se lelnéd fel.
Ily múló földi létünk. A vég mindig közel.

3. Csak egy nem érhet véget: Az Úr kegyelme megmarad,
Bár tűnnek ezredévek És századok, mint pillanat.
Népét nem hagyja cserben, Egy árva hívét sem.
Úr ő a földön, mennyen És csillagezreken.
Ég-föld és minden angyal, Szolgálj őt, dicsérd, áldd!
Zengd, lelkem, énekszóval Az Úr nagy jóvoltát!

